

Από πότε οι εξωμότες είναι «μεγάλοι Πόντιοι»;

Δημήτρης Νατσιός

Γράφει ο **Δημήτρης Νατσιός** (Δάσκαλος - Θεολόγος)

Ήρθε και μίλησε τις προάλλες εδώ στο Κιλκίς ο Μιχάλης Χαραλαμπίδης, σε μία λαμπρή εκδήλωση για την επέτειο μνήμης της Γενοκτονίας των Ποντίων. Εξαιρετική και συγκινητική ήταν η συμμετοχή μαθητών δημοτικών σχολείων της πόλης μας (2^{ου} και 4^{ου} Δ.Σ.), οι οποίοι δίνουν και την πρέπουσα και αποστομωτική απάντηση στον κυρ-Φίλη τον υπουργό.

Ο Μιχάλης Χαραλαμπίδης, είναι γνωστό, ότι πρωτοστάτησε και αγωνίστηκε σθεναρώς για την υιοθέτηση, ψήφιση και καθιέρωση της 19^{ης} Μαΐου, κάθε έτους, ως ημέρα μνήμης της Γενοκτονίας. Ουδείς το αρνείται και πάντες τον τιμούν γι' αυτό, αλλά και για τον μη συμφυρμό του με την «σοσιαλεπώνυμη» λοιμική.

Όμως, κατά την ομιλία του, επί εικοσάλεπτο εκθείαζε, παρουσιάζοντάς τον ως σχεδόν το επιφανέστερο τέκνο του Ποντιακού Ελληνισμού, τον καρδινάλιο Βησσαρίωνα τον γνωστό εξωμότη και λατινόφρονα, άλλοτε μητρόπολη Νικαίας.

Ο Βησσαρίων, πριν προδώσει την Ορθοδοξία και το Γένος, υπήρξε περίφημος λόγιος και συμμετείχε ως μητροπολίτης στην ψευτοσύνοδο Φερράρας- Φλωρεντίας (1438-1439). Κατά την διάρκεια της «συνόδου» αποσκίρτησε μυστικά από την Ορθοδοξία – τα παπικά φλουριά και το καρδινάλικό αξίωμα έπαιξαν τον ρόλο τους- υποστήριξε με πάθος την «ένωση» των Εκκλησιών και το πρωτείο του πάπα. Οι ορθόδοξοι (και η ποντιακή παράδοση) από εκείνη την στιγμή τον αντιμετώπισαν ως προδότη, εξωμότη και εξωνημένο.

Γενίτσaros του παπισμού ερίζει κατά την διάρκεια της ψευτοσυνόδου με τον στύλο της Ορθοδοξίας, ατρόμητο ιεράρχη της Εφέσου, άγιο Μάρκο τον Ευγενικό. Όταν ο άγιος χαρακτήρισε τον πάπα αιρετικό (όπως διασώζει ο Σύλβεστρος Συρόπουλος, που είναι παρών στην σύνοδο), ο εξωμότης Βησσαρίων διέρρηξε τα ιμάτιά του. Τότε του είπε ο άγιος Μάρκος την περίφημη φράση: «Συ υπάρχουνς κοπέλιν (δούλος) και εποίησας ως κοπέλιν». (Κατά τον άγιο Μάρκο ο πάπας είναι

αιρεσιάρχης. Ας τα διαβάζουν αυτά κάποιες σήμερα παπόφιλες κεφαλές, που ευκαίρως-ακαίρως συγχρωτίζονται και φωτογραφίζονται με το «θηρίο» της Ρώμης).

Η ληστροική σύνοδος, με τα φλωρία, τους δελεασμούς και τις εξαχρειώσεις, κατέληξε σε συμφωνία-μνημόνιο. Υπογράψαμε, εξομολογείται ο Συρόπουλος, «και ημείς οι δειλαιοι εθελοακουσίως, οίμοι, ως οίδας Χριστέ βασιλεύ... εν μυχοίς καρδίας στένοντες και δακρύνοντες».

Ένας, έναντι μυρίων, αντιστέκεται, ένας που σηκώνει στους ώμους του την αγία Ορθοδοξία. Ο άγιος Μάρκος ο Ευγενικός. «Ουδέν εποιήσαμεν» αναφωνεί εξαγριωμένος και ηττημένος ο πάπας. Ζητά να του τον παραδώσουν «ίνα κριθή» από την εγκληματική Ιερά Εξέταση. (Σ' όλα αυτά πρωταγωνιστεί το «κοπέλιν», ο προδότης Βησσαρίων). Ευτυχώς ο Ιωάννης Παλαιολόγος δεν δέχτηκε την ατιμωτική παράδοση. Ο «μεγάλος Πόντιος» Βησσαρίων, μετά την άλωση της Πόλης, είναι αλήθεια ότι παρότρυνε με ζέση τους δυτικούς να οργώσουν σταυροφορία κατά των Τούρκων. (Παραλίγο να εκλεγεί και πάπας).

Υπέβαλε αλλεπάλληλα υπομνήματα, σχέδια επί σχεδίων για συμμαχίες και συνασπισμούς, εκφωνούσε λόγους, αναλάμβανε διπλωματικές αποστολές, διαπραγματευόταν, εκλιπαρούσε. Γνώριζε ωστόσο ότι οποιαδήποτε εκστρατεία των ηγεμόνων με τις ευλογίες του πάπα δεν θα οδηγούσε στην απελευθέρωση των Ελλήνων, αλλά στην υποταγή τους σε δυτικούς δυνάστες, στην επιβολή δηλαδή νέας Φραγκοκρατίας σε ολόκληρη την Ανατολή, κυριαρχίας εξίσου στυγνής με την οθωμανική. Δεν αγωνιζόταν για την λύτρωση του Ελληνισμού από τον τουρκικό ζυγό αλλά για τον δογματικό προσηλυτισμό και εκλατινισμό του.

Ο Βησσαρίων είχε προσχωρήσει ολοψύχως στο λατινικό στρατόπεδο και έπαιζε το ρόλο του δογματικού διαφωτιστή και πολιτικού πράκτορα του παπισμού και των ηγεμόνων. Ελληνικοί πληθυσμοί ήταν από το 1204 υποταγμένοι στους Φράγκους. Αλλά για τον καρδινάλιο η Φραγκοκρατία δεν αποτελούσε δουλεία. Υπερασπιζόταν και ευλογούσε την τυραννική βενετική κατοχή. Ένωση των Εκκλησιών σήμαινε βίαιη ενσωμάτωση στον λατινικό κόσμο και ύστερα αφελληνισμό. Δεν υπάρχει καμμία αμφιβολία ότι κύριο μέλημα των Δυτικών ήταν ο εκλατινισμός των Ελλήνων. Ενδιαφέρονταν περισσότερο για την εκρίζωση της Ορθοδοξίας παρά για την εκδίωξη των Οθωμανών. Πολλοί μάλιστα παπικοί απέκρουαν κάθε κινητοποίηση για απώθηση των Τούρκων από τα βυζαντινά εδάφη πριν από την υποταγή ή και εκμηδενισμό των Ελλήνων που επέμεναν στο ορθόδοξο δόγμα.

(Οι σταυροφορίες, η μεγαλύτερη απάτη της παγκόσμιας ιστορίας, δεν ήταν τίποτε άλλο παρά ληστρικές επιχειρήσεις-σωτήρια διέξοδος από την δεινή οικονομική και κοινωνική κρίση που μάστιζε την μεσαιωνική Δύση. Κατά τις σταυροφορίες ο πάπας, που επεδίωξε και την υποταγή και εξαφάνιση της Ορθοδοξίας, και οι ηγεμόνες υπόσχονταν στους εξαθλιωμένους χωρικούς και τους πειναλέους εργάτες και λοιπά αποβράσματα της Δύσης τα πλούτη του Βυζαντίου-Ρωμανίας και άφεση αμαρτιών. Ο ναζισμός αιώνες αργότερα, όπως και όλοι οι δυτικοί αποικιοκράτες, διαβεβαίωνε τους Γερμανούς στρατιώτες πως υποτάσσοντας τους λαούς θα γίνουν από προλετάριοι, αφεντικά.

Ο Βησσαρίων ακόμη έχει αναλάβει μετά την κατάρρευση την κηδεμονία των ανήλικων παιδιών του Θωμά Παλαιολόγου, που κατέφυγαν στην Ιταλία και απάνθρωπα αξιώνει τον αφελληνισμό τους, όπως διαβάζουμε στο «Χρονικόν» του Γ. Φραντζή.

«Να γίνουν τέλειοι Λατίνοι, να απαρνηθούν την ελληνικότητά τους, να συχνάζουν στις καθολικές εκκλησίες, να γονατίζουν, να προσκυνάνε... Δίνει εντολή να ενταχθούν στη συνοδεία των «αρχοντόπουλων» ένας ή δύο φραγκοπαπάδες- «είναι αναγκαιότητα διά να ψάλλωσι λειτουργίαν λατινικήν συνεχώς. Είναι γαρ χρεία να ζώσι τα παιδιά λατινικώς». Και να τα επιβλέπουν οι άνθρωποι της συνοδείας για να μη φεύγουν από την εκκλησία όταν μνημονεύεται ο πάπας «ωσάν το εποίησαν εις την στράταν οπού ήρχεσθε, διότι αν φεύγωσι από την εκκλησίαν, είναι χρεία να φεύγωσι και από την Φραγκιάν». Και «να φροντίζετε την παιδευσίν των και τα ήθη των... να ζουν φραγκικά παντελώς, ήτοι να ακολουθώσι την εκκλησίαν κατά πάντα ωσάν Λατίνοι και ουχί αλλέως, να ενδύωνται λατινικώς, να μάθουν να γονατίζουν τους υπερέχοντας και πάπαν και καρδινάλιους και τους άλλους αυθέντας, να αποσκεπάζωνται το κεφάλι τους... όταν υπάγουν να ιδούν καρδινάλιον ή άλλον όμοιον αυθέντην, να μηδέ καθίσουν ποσώς, ειμή να γονατίζουν και απέκει όταν τους είπη εκείνος να σηκωθούσιν... ας μανθάνωσιν από τώρα να γονατίζουν επιτήδεια και εύμορφα... υπάγετέ τους συνεχώς εις τας εκκλησίας... Ει δε ταναντία ποιούσιν, εγώ δεν θέλω δυνηθείν να τους βοηθήσω ουδέ όλως». Υπογραφή: Βησσαρίων καρδινάλις και πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως.

Αν ήθελε να αναφερθεί ο Μ. Χαραλαμπίδης σε σπουδαίους Πόντιους, σε αληθινά μεγάλους, δεν θα μιλούσε για τον Βησσαρίων, αλλά για έναν ανώνυμο Πόντιο, σαν αυτόν που διασώζει ο Δαμ. Βασιλειάδης, στο βιβλίο του «Ο ΛΑΜΠΙΟΝ ΑΣΟ ΚΑΡΣ», το ηρωικό οδοιπορικό του πατέρα του. Διαβάζουμε στην σελ. 32 (εκδ. «Στοχαστής») του βιβλίου:

«Να αναφέρουμε ένα τραγικό περιστατικό που συνέβη στο χωριό από τουρκικό στρατιωτικό απόσπασμα και δείχνει το μέγεθος των δεινοπαθημάτων των Ποντίων. Το διασώζει ο εκπαιδευτικός Γεώργιος Γεωργιάδης στο βιβλίο του: Οι Πόντιοι του Καυκάσου, Θεσσαλονίκη 1957, σ. 18-19.

Αι καθ' ημέραν διελεύσεις εντεύθεν στρατιωτικών τμημάτων και οι καταυλισμοί, συνεπιφέρουν βιαιοπραγίας, λεηλασίας και διαρπαγάς, δολοφονίας και κτηνώδεις εκβιασμούς.

Ενδεικτικόν τούτου είναι το εξής:

Εις το χωρίον Χοσπερίκ καταλύει μίαν ημέραν του 1877 τουρκικόν απόσπασμα. Ο επικεφαλής τούτου Μεχραλής, καλεί έναν των προχόντων από τον οποίον απαιτεί σειράν εκδουλεύσεων μεταξύ των οποίων και τινάς απολύτως απαραδέκτους: Γυναίκα.

Εν τω μεταξύ, ενώ νέοι και νέαι, γυναίκες και παιδιά έχουν αποκρυβεί επιμελώς, ομάδες στρατιωτών περιφέρονται ανά το χωρίον, το οποίον και λυμαίνονται παντοιοτρόπως ως κουρσάροι και πειραταί... Ο Μεχραλής ικανοποιήσας και κορέσας όλας του τας επιθυμίας, ιδού ότι ζητεί από τον Πόντιον προύχοντα, γυναίκα... Απειλεί τούτον, επισείων επί της κεφαλής του την σπάθην του.

Αυτός όμως αρνείται. Προσφεύγει εις τον εφημέριον του χωρίου και ζητεί να μεταλάβει των αχράντων μυστηρίων, διότι φοβείται την εκτέλεσίν του.

«Δέβα ευλογημένε, δέβα», τον λέγει ο ιερεύς. «Εσύ κοινωνισμένος είσαι. Ση μεσ' τη παραδείσ' θα πας. Δέβα και μη φογάσαι».

Παρουσιάζεται εις τον Μογγόλον αξιωματικόν, άνευ φυσικά θύματος γυναικός. Αναφέρει.

Εκείνος εξαγριώνεται... Επιμένει σταθερώς εις την αισχράν απαίτησίν του. Διά να αποσοβήσουν οι άλλοι την εκτέλεσιν του πτωχού γέροντος αποφασίζουν να εκδώσουν εις τον άξεστον τουρκαλάν, μίαν μουσουλμανίδα βοσκόν, που έχουν, αφού φυσικά την ενδύσουν δια ποντιακής τινός αμφιέσεως.

Ούτε τούτο μπορεί να διαπράξει ο έντιμος Χοσπερικλής.

Παρουσιάζεται και πάλιν εις τον αγροίκον στρατιωτικόν, ρίπτεται επί του δαπέδου, τοποθετεί τον τράχηλόν του επί του κατωφλίου της θύρας και προκαλεί την άμεσον επί τόπου σφαγήν του.

«Το κεφάλι μ' δίγω και γαρίν κι δίγω σε».

Παραδόξως ο Τούρκος συγκινείται, τον ανασηκώνει, τον κτυπά εις τον ώμον λέγοντας: «Εύγε Έλληνα. Μεγάλη καρδιά έχεις» και του χαρίζει την ζωήν...».

Πηγή:www.antibaro.gr/

